

Sygnatura akt VI W 5395/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 roku

sprawy przeciwko S. K. synowi E. i B.

urodzonego (...) w K.

obwinionego o to, że

w dniu 28 maja 2014 r. o godz. 10:54 na ul. (...) przy Kuropatwy w W., kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 "ograniczenie prędkości do 50 km/h" i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD.

tj. o czyn z art. 92 a kw

*****

I. uznaje obwinionego **S. K.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 a kw i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 maja 2014 roku S. K. kierował samochodem marki M. nr rej. (...). Około godziny 10.54 jechał ulicą (...) w W. z prędkością 76 km/h. Dopuszczalna prędkość, na ulicy (...), gdzie o godzinie 10.54 fotoradar wykonał zdjęcie przejeżdżającego pojazdu prowadzonego przez S. K., wynosiła 50 km/h.

Dowód:

raport z wydruku fotoradaru k. 4,

świadcstwo legalizacji ponownej radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym k. 5;

notatka urzędowa k.1;

oświadczenie (...) Sp. z o.o. k. 7.

S. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowił wydruk z radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Przyrząd ten był sprawny technicznie, posiadał świadectwo legalizacji i wymagania, którym powinny odpowiadać takie przyrządy. Poddany został stosownym testom i sprawdzeniom, w oparciu o które wskazano jego datę legalizacji do 31 października 2014 roku.

Z raportu pochodzącego z fotoradaru jednoznacznie wynikają: godzina popełnionego wykroczenia, marka i numer rejestracyjny pojazdu, którym zostało ono popełnione, prędkość z jaką się poruszał oraz fakt kierowania samochodem przez obwinionego.

Załączone do akt sprawy dokumenty, jak i czytelność wykonanego zdjęcia, pozwalają na kategoryczne rozpoznanie osoby prowadzącej pojazd. Także osobista weryfikacja dokonana przez Sąd w toku postępowania jurysdykcyjnego polegająca na porównaniu wykonanej przez fotoradar fotografii z wizerunkiem S. K. nie pozostawiają żadnych wątpliwości, co do jego sprawstwa. To obwiniony jest osobą, która kierowała samochodem marki M. (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość i to jego zarejestrował fotoradar. Fakt naruszenia przez niego elementarnych zasad w ruchu drogowym został ponad wszelką wątpliwość udowodniony, na co wskazuje również załączone do akt sprawy oświadczenie kierownika działu administracyjnego Sp. z o.o. (...) (k.4).

Poruszając się samochodem na ulicy (...) w W. z prędkością 76 km/h, S. K. przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze kraju, miejsce i czas jego popełnienia, a przede wszystkim prędkość z jaką poruszał się kierowany przez obwinionego pojazd o ponad 50 % przekraczająca dopuszczalną na ulicy, którą jechał, to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając S. K. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczanie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. S. K. w toku przewodu sądowego nie wyraził jakiegokolwiek skruchy, zignorował również elementarne zasady poruszania się po największym mieście w Polsce.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.

Odnosząc się do zarzutów obwinionego kwestionujących uprawnienia Straży Miejskiej do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego, stwierdzić należy, że obowiązujące do 31 grudnia 2015 roku przepisy, w tym zwłaszcza Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 roku w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (DZ.U. Nr 208, poz. 2026, z późn. zm.), dopuszczalność występowania przez Straż Miejską z wnioskiem o ukaranie w sprawach o wykroczenia z art. 92 a kw. przesądzały definitywnie. Zmiany, które w tym zakresie nastąpiły od 1 stycznia 2016 roku, nie pozbawiły tego organu statusu oskarżyciela publicznego, co do wniosków skierowanych przez niego przed tą datą. W myśl art. 17§3 kpw Straż Miejska staje się bowiem oskarżycielem publicznym w momencie, gdy w zakresie swojego działania ujawni wykroczenie i wystąpi z wnioskiem o ukaranie.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Będąc do tego bowiem uprawniona (na podstawie cytowanego rozporządzenia), Straż Miejska ujawniła przekroczenie przez obwinionego dopuszczalnej prędkości na ulicy (...) w W., a następnie skierowała do Sądu wnioski o ukaranie.

Tym samym była uprawniona do popierania tego wniosku w toku postępowania jurysdykcyjnego, a wniosek obrony o umorzenia postępowania, z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, był bezzasadny.